

**АНДРЕЙ-СТРЕЛЕЦА И СВАТ
НАУМ
РУСКА ПРИКАЗКА**

chitanka.info

В някакво си царство живял един цар. Той не бил женен. При този цар служил един стрелец на име Андрей.

Отишъл веднъж Андрей-стрелеца на лов. Ходил, ходил целия ден из гората, но не му провървяло, не могъл да попадне на дивеч. Свечерявало се. Поел той назад угрижен. Гледа на едно дърво кацнала гургулица.

— Чакай — рекъл си, — да застрелям поне тази птица!

Пуснал стрелата и я ранил. Паднала гургулицата от дървото върху черната земя. Дигнал я Андрей, посегнал да и извие главата и да я прибере в чантата си. Тогава гургулицата му продумала с човешки глас:

— Не ме погубвай, стрелецо Андрей, не ми откъсвай главата, ами ме вземи жива, занеси ме в къщи и ме сложи на прозорчето. Но щом ме налегне дрямка, тозчас ме удари с опакото на дясната ръка — ще ти се падне голямо щастие.

Зачудил се Андрей-стрелеца: какво е това? На вид същинска птица, а говори с човешки глас! Занесъл гургулицата в къщи, сложил я на прозорчето, а сам стои и чака.

Не минало много време, ето че гургулицата скрила главица под крилцето си и задрямала. Андрей си спомнил какво му заръчала тя и я ударил с опакото на дясната си ръка. Паднала гургулицата на земята и се превърнала на красива девойка — княгиня Мария.

Княгиня Мария рекла на стрелеца:

— Успя да ме вземеш, но гледай да ме задържиш, а оженим ли се, ще ти бъда вярна и весела жена.

Тъй поживели те някой и друг ден. Княгиня Мария рекла:

— Бедно живееш ти, Андрей!

— Да, както виждаш.

Я намери стотина рубли и купи с тези пари различни копринени конци. Аз ще оправя цялата работа.

Послушал я Андрей, отишъл при другарите си; от този заел рубла, от онзи заел две, накупил разни копринени конци и ги занесъл на жена си. Княгиня Мария взела конците и рекла:

— Лягай да спиш, утрото е по-мъдро от вечерта!

Андрей легнал да спи, а княгиня Мария седнала да тъче...

Цяла нощ тъкала и изтъкала килим, какъвто светът не бил виждал.

На заранта княгиня Мария подала килима на мъжа си:

— Занеси го на пазара, продай го на търговците! Но внимавай да не кажеш колко искаш, а вземай, колкото ти дадат.

Андрей провесил килима на ръката си и отишъл на пазара.

Завтекъл се към него един търговец:

— Слушай, любезни, колко искаш?

— Ти си търговец — ще кажеш колко струва.

Търговецът мислил, мислил, не могъл да оцени килима.

В това време край дюкяните минавал царският съветник и пожелал да узнае за какво си говорят търговците. Излязъл от каляската, едва се промъкнал между голямата тълпа и запитал:

— Здравейте, търговци, задморски гости! За какво става дума?

— Тъй и тъй, не можем да оценим килима.

Царският съветник погледнал килима и също се прехласнал:

— Я си кажи истината, стрелецо, откъде взе този чуден килим?

— Жена ми го изтъка.

— А колко да ти дам за него?

— И аз не зная. Жена ми поръча да не се пазаря: колкото дадат — да взема.

— Е, тогава, стрелецо, на ти десет хиляди.

Андрей взел парите, дал килима и си тръгнал към къщи. А царският съветник отишъл при царя и му показал килима.

Царят погледнал — върху килима цялото му царство като на длан. Той просто ахнал:

— Е, както обичаш, но килима няма да ти дам!

Извадил царят двадесет хиляди рубли и ги сложил в ръката на съветника. Съветникът взел парите и си помислил: „Нищо, ще си поръчам друг, още по-хубав.“

Седнал пак в каляската и отишъл в предградието. Намерил къщурката, където живеел Андрей-стрелеца, и похлопал на вратата. Княгиня Мария му отворила. Царският съветник прекрачил прага с единия си крак, а другия не можал да прехвърли, глътнал си езика и забравил за какво бил дошъл: пред него стояла такава хубавица, че цял живот не би снел очите си от нея — все би я гледал и гледал.

Княгиня Мария чакала, чакала да продума, па хванала царския съветник за раменете, обърнала го назад и затворила вратата. Едвам се опомнил той и с мъка се завлякъл в къщи. И оттогава нито яденето му

било ядене, нито пиенето му пиене; пред очите му все стояла жената на стрелеца.

Забелязал царят тая работа и почнал да го подпитва какво го мъчи.

Съветникът рекъл на царя:

— Ах, видях жената на един стрелец, все за нея мисля!

Дощяло се на царя да види жената на стрелеца. Облякъл се той в прости дрехи, отишъл в предградието, където живеел Андрей-стрелеца, и похлопал на вратата. Княгиня Мария му отворила. Царят прекрачил прага с единия крак, а с другия не могъл; съвсем онемял — пред него стояла незнайна хубавица.

Княгиня Мария чакала, чакала да продума, па хванала царя за раменете, обърнала го назад и затворила вратата.

Сърдечна мъка налегнала царя: „Защо — помислил си той — седя сам, без жена? Да можех да се ожения за тази хубавица. Тя не е за жена на стрелец, на челото и е писано да стане царица.“

Върнал се царят в двореца и замислил нещо лошо — да отнеме жената от живия и мъж. Повикал той съветника си и му рекъл:

— Намисли как да премахнем Андрей-стрелеца. Искам да се ожения за жена му. Ако намислиш, ще те наградя с градове, села и злато, но ако не намислиш — ще ти снема главата от раменете.

Угрижил се царският съветник, тръгнал си с провесен нос. И от мъка се отбил в кръчмата да сръбне чашка вино.

Дотърчал при него един постоянен гост на кръчмата в окъсан кафтан:

— Какво си се угрижил, царски съветнико? Защо си провесил нос?

— Я се махай оттук, кръчмарска метла!

— Ти не ме пъди, ами по-добре ме почерпи чашка винце, аз ще те науча на ум.

Почерпил го царският съветник чашка вино и си казал болката. Тогава кръчмарската метла му рекъл:

— Да премахнеш Андрей-стрелеца не е мъчна работа, самият той е прост, но жена му е страшно хитра. Ала ние ще и зададем такава гатанка, че тя не ще може да се справи. Върни се при царя и му кажи: нека изпрати Андрей-стрелеца на оня свят да узнае как живее покойният цар, неговият баща. Андрей ще отиде и няма да се върне.

Царският съветник поблагодарил на кръчмарската метла и — беж при царя.

— Тъй и тъй можем да премахнем стрелеца.

И разказал къде трябвало да го пратят и защо. Царят се зарадвал и заповядал да повикат Андрей:

— Ти ми служи вярно и честно; свърши ми още една работа: иди на оня свят и узнай как живее баща ми! Инак с моя меч ще ти снема главата от раменете...

Андрей се върнал в къщи, седнал на пейката и оборил глава. Княгиня Мария го запитала:

— Защо си тъжен! Да не се е случило нещо лошо?

Разказал и Андрей с каква работа го е натоварил царят. Княгиня Мария рекла:

— Затуй ли си се загрижил? Това не е работа, а работица. Работата ще дойде тепърва. Лягай да спиш, утрото е по-мъдро от вечерта.

На заранта рано, щом Андрей се събудил, княгиня Мария му дала торба със сухари и златно пръстенче.

— Иди при царя и го помоли да ти даде за другар царския съветник. Иначе, кажи, няма да ми повярват, че съм бил на оня свят. А щом излезеш с другаря си на път, хвърли напреде си пръстенчето, то ще те заведе.

Андрей взел торбата със сухарите и пръстенчето, про стил се с жена си и отишъл да иска от царя другар за из пътя. Няма що, царят се съгласил и заповядал на съветника да отиде с Андрей на оня свят.

И ето че двамата тръгнали на път. Андрей хвърлил пръстенчето и то се търкулнало.

Вървели що вървели — стигнали в една непроходима гора, спуснали се в един дълбок дол и там пръстенчето спряло.

Андрей и царският съветник седнали да похапнат сухари. Гледат: край тях старият-престар цар тегли огромна кола с дърва, а двама дявола го подкарват с тояги — единият от дясната му страна, а другият — от лявата.

Андрей извикал на дяволите:

— Хей, господа дяволи! Освободете ми този покойник, макар за малко време. Трябва да го разпитам за туйонуй.

Дяволите отвърнали:

— Нямаме време да чакаме. Сами ли да теглим дървата?

— Я вземете за смяна моя човек, който не е уморен.

Тогава дяволите разпрегнали стария цар, на негово място впрегнали в колата царския съветник и го подгонили от двете страни с тоягите.

Андрей започнал да разпитва стария цар за неговото житие-битие.

— Ох, стрелецо — отвърнал царят, — лош е животът ми на оня свят! Поздрави от мене сина ми и му кажи, че от сърце го съветвам да не оскърбява хората, иначе и с него ще стане същото.

Не успели както трябва да си поприказват и дяволите се върнали с празната кола. Андрей се простил със стария цар, взел от дяволите царския съветник и те поели назад.

Дошли си в царството и се явили в двореца. Царят видял стрелеца и гневно се нахвърлил върху него:

— Как посмя да се върнеш?

Андрей-стрелеца отвърнал:

— Тъй и тъй, бях на оня свят при Вашия покоен баща. Той живее лошо, поръча да Ви поздравя и от сърце Ви съветва да не оскърбявате хората.

— А с какво ще докажеш, че си бил на оня свят и че си видял баща ми?

— Ами с това ще докажа, че по гърба на Вашия съветник и сега личат следите от тоягите на дяволите.

Тогава царят се уверил. Нямало що да прави, пуснал Андрей да си отиде в къщи и рекъл на съветника:

— Намисли как да премахнем стрелеца, иначе с моя меч ще ти снема главата от раменете!

Тръгнал си царският съветник и още повече провесил нос. Отбил се в кръчмата, седнал до масата, поискал вино. Дотърчал при него кръчмарският му приятел.

— Защо си се угрижил, царски съветнико? Я ме почерпи чашка винце и аз ще те науча на ум.

Съветникът го почерпил чашка вино и си казал болката. Кръчмарската метла му рекъл:

— Върни се назад и кажи на царя да натовари стрелеца с една невъзможна работа: да го изпрати през девет царства в десето да

донесе котарака-приспивач...

Царският съветник се завтекъл при царя и му казал с каква работа да натовари стрелеца, че да не се върне назад. Царят пратил да повикат Андрей.

— Слушай, Андрей, ти ми свърши една работа, свърши ми още една. Върви през девет царства в десето и ми донеси котарака-приспивач. Инак с моя меч ще ти снема главата от раменете.

Прибрал се Андрей в къщи, обронил глава на гърди и казал на жена си каква е работата.

Андрей легнал да спи, а княгиня Мария отишла в ковачницата и заръчала на ковачите да изковат три железни калпака, железни клещи и три пръта: единият — железен, другият — меден, а третият — оловен.

Рано заранта княгиня Мария събудила Андрей:

— Ето ти три калпака, клещи и три пръта. Отивай през девет царства в десето. Преди да извървиш и три версти, ще те налегне дълбок сън — котаракът-приспивач ще изпрати дрямката при тебе. Ти недей заспива, ръка след ръка размахвай, крак след крак влачи, а някъде дори се пързалай. Заспиш ли, котаракът-приспивач ще те убие.

Княгиня Мария го научила още какво да стори и го изпроводила на път.

Пристигнал Андрей-стрелеца в десетото царство. Преди да извърви три версти, почнал да го надвива сънят. Сложил Андрей на главата си трите железни калпака, ръка след ръка размахва, крак след крак влачи — върви, а някъде дори се и пързала.

Надвил съня как да е и се намерил пред един висок стълб.

Котаракът-приспивач видял Андрей, замъркал, заръмжал и скочил от стълба върху главата му. Строшил единия калпак, строшил и другия, започнал да чупи и третия. Тогава Андрей-стрелеца хванал котарака с клещите, свлякъл го на земята и почнал да го налага с прътовете. Най-напред го бил с железния прът, счупил железния прът, почнал да го бие с медния — счупил и него и се заловил да го бие с оловния.

Оловният прът се огъвал, не се счупил: Андрей биел, а котаракът-приспивач започнал да му разправя приказки: за попове, за дякони, за попски дъщери. Андрей не го слушал, ами го налагал с пръта.

Премалял котаракът, видял, че не може да го залъже с приказки и ударил на молба:

— Остави ме, добри човече! Ще направя всичко, каквото трябва.

— А ще тръгнеш ли с мене?

— Ще тръгна, където поискаш.

Андрей поел назад, повел и котарака със себе си. Добрал се до своето царство, отишъл с котарака в двореца и рекъл на царя:

Тъй и тъй, свърших работа, донесох котарака-приспивач.

Царят се зачудил и рекъл:

— Хайде, котарако-приспивач, покажи си силата!

Тогава котаракът почнал да си точи ноктите, да ги гласи за царя — бялата му гръд да разкъса, живото му сърце да изтръгне.

Царят се изплашил:

Андрей-стрелецо, укроти, моля ти се, котарака-приспивач!

Андрей укротил котарака, затворил го в клетка и си отишъл в къщи при княгиня Мария. Заживели весело с младата си жена. А сърдечната мъка още повече налегнала царя. Той пак повикал съветника си:

Каквото щеш намисли, но премахни стрелеца Андрей. Инак с моя меч ще ти снема главата!

Царският съветник отишъл направо в кръчмата, намерил там кръчмарския си приятел с дрипавия кафтан и го помолил да му помогне, на ум да го научи. Оня изпил чашка вино и избърсал мустаците си:

— Върви — казал той — при царя и му кажи да изпрати Андрей-стрелеца там — къде не знам, да донесе това — какво не знам. Тази задача Андрей няма да изпълни и не ще се върне.

Съветникът отишъл при царя и всичко му доложил. Царят пратил за Андрей:

— Ти ми свърши две работи, свърши и трета: иди там — къде не знам, донеси това — какво не знам. Ако свършиш тази работа, ще те наградя по царски, инак с моя меч ще ти снема главата от раменете.

Прибрал се Андрей в къщи, седнал на пейката и заплакал. Княгиня Мария го запитала:

— Защо си тъжен, мили? Или пак се е случило нещо лошо?

— Ех — рекъл Андрей, — тегля си аз все заради твоята хубост!

Царят заповяда да ида там — къде не знам, да донесе това — какво не

знам.

— Виж, това се казва работа! Но нищо, лягай да спиш, утрото е по-мъдро от вечерта.

Княгиня Мария дочакала нощта, разтворила вълшебната книга; чела, чела, па захвърлила книгата и се хванала за главата: за царската гатанка нищо не се казвало в книгата. Княгиня Мария излязла на вратата, извадила кърпичката си и я размахала. Долетели всякакви птици; дотърчали всякакви зверове.

Княгиня Мария ги запитала:

— Горски зверове и птици, не сте пи чували как може човек да стигне там — къде не знам, да донесе това — какво не знам?

Зверовете и птиците отвърнали:

— Не, княгиньо, не сме чували за това.

Княгиня Мария размахала кърпичката си — зверовете и птиците се изгубили, сякаш не били там. За втори път размахала кърпичката и пред нея се явили двама великани:

— Какво искаш? Какво ти трябва?

— Мои верни слу ги, отнесете ме посред океана!

Великаните подхванали княгиня Мария, отнесли я в океана и застанали на средата. Стоят като стълбове, а княгинята държат на ръце. Княгиня Мария размахала кърпичката и при нея доплували всичките морски риби.

Морски риби, вие навсякъде плувате, по всички острови ходите, не сте ли чували как може човек да отиде там — къде не знам, да донесе това — какво не знам.

— Не, княгиньо, не сме чували за това.

Натъжила се княгиня Мария и заповядала да я отнесат в къщи. Великаните я подхванали, отнесли я в Андреевия дом и я оставили пред вратата.

Призори княгиня Мария приготвила Андрей за път и му дала едно кълбо конци и везана кърпа за лице.

— Хвърли кълбото напреде си; накъдето се търкулне, нататък тръгвай и ти. Само внимавай: където и да отидеш, щом се измиеш, не се бърши с чужда кърпа, а се бърши с моята.

Андрей се сбогувал с княгиня Мария, поклонил се на четирите страни. Хвърлил напреде си кълбото; то се търкулнало и Андрей забързал след него.

Стигнал Андрей до една гора. Гледа — стои къщурка на кокоши крака.

— Къщурке, къщурке, обърни се с лице към мене, с гръб към гората!

Къщурката се обърнала. Андрей влязъл и видял — на пейката седи беловласа старица пред къделя.

— Уу, фууу, руският човек нито се е виждал, нито се е чувал, а сега руският човек сам дойде. Ще го изпека в печката, ще го изям и ще се пързаям по костите му!

Андрей отвърнал на старицата:

— Що ти трябва, стара бабо Яго, да ядеш пътник! Пътникът е и мършав, и черен. По-напред затопли малката баня, остави ме да се изкъпя, да се напаря, че тогава ме яж.

Баба Яга запалила малката баня, Андрей се напарил, изкъпал, извадил кърпата на жена си и почнал да се бърше.

Баба Яга го запитала:

— Откъде си взел тая кърпа? Тя е везана от моята дъщеря.

— Твоята дъщеря е моя жена, тя ми даде кърпата.

— Ах, скъпи зетко, с какво да те нагостя?

Тогава баба Яга приготвила вечеря, сложила разни яденета, вина и медовини. Андрей не чакал да го канят — започнал да лапа. Баба Яга седнала до него — той яде, а тя го разпитва как се е оженил за княгиня Мария, хубаво ли си живеят. Андрей всичко и разказал и се оплакал, че царят го пратил там — къде не знам, да донесе това — какво не знам.

— Не можеш ли да ми помогнеш, бабке?

— Ах, драги зетко, за такова чудо на чудесата дори не съм чувала. За това знае една стара жаба, тя живее триста години в блатото... Но сега лягай да спиш — утрото е по-мъдро от вечерта.

Андрей легнал да спи, а баба Яга взела две брезови метли, долетяла над блатото и почнала да вика:

— Бабо жабо, жива ли си?

— Жива съм.

— Излез при мене!

Старата жаба излязла от блатото. Баба Яга я запитала:

— Знаеш ли къде е това — какво не знам?

— Зная.

— Кажи ми, моля ти се! Натоварили са зет ми с такава работа: да иде там — къде не знам, да донесе това — какво не знам.

Жабата отвърнала:

— Бих го завела, но съм много стара, не мога да прескоча дотам. Ако зет ти ме занесе в току-що издоено мляко до огнената река, тогава ще му помогна.

Баба Яга взела жабата, полетяла към къщи, надоила мляко в гърне, сложила там жабата и призори събудила Андрей:

— Хайде, драги зетко, обличай се и вземи гърнето с току-що издоено мляко; в млякото е жабата. Яхни моя кон и той ще те закара до огнената река. Там остави коня и извади жабата от гърнето. Тя ще ти каже какво да правиш.

Андрей се облякъл, взел гърнето и яхнал коня на баба Яга. Минало що минало, конят пристигнал запъхтян до огнената река. През нея не можел нито звяр да прескочи, нито птица да прехвъркне.

Андрей слязъл от коня, а жабата му рекла:

— Извади ме, юначе, от гърнето, трябва да преминем реката.

Андрей извадил жабата от гърнето и я пуснал на земята.

— А сега, юначе, седни на гърба ми.

— Що думаш, бабо, ами че ти си такава мъничка, може да те смажа!

— Не бой се, няма да ме смажеш! Седни и се дръж по-здраво.

Андрей седнал върху жабата. Започнала тя да се надува. Надувала се, надувала — станала като купчина сено.

— Здраво ли се държиш?

— Здраво, бабке!

Пак почнала да се надува. Станала още по-голяма — като голяма купа сено.

— Здраво ли се държиш?

— Здраво, бабке!

Пак се надувала, надувала и станала по-висока от тъмната гора.

Че като скокнала — мигом прескочила огнената река, пренесла Андрей на другия бряг и отново станала мъничка.

— Върви, юначе, по тази пътечка и ще видиш къщурка. Ама да е къщурка — не е къщурка, да е хамбар — не е хамбар. Влез там и застани зад печката. Там ще намериш това — какво не знам.

Андрей тръгнал по пътеката и видял една стара къщурка: ама хем къщурка — хем не е, заобиколена с ограда, без прозорец, без врата. Влязъл там и се скрил зад печката.

След малко затрещяло, загърмяло и в къщурката влязъл Педя човек-лакът брада. Че като се провикнал:

— Хей, свате Науме, искам да ям!

Изневиделица се появила маса, върху нея бъчвица бира и печен вол. Педя човек-лакът брада седнал край вола, измъкнал ножа си, захванал да реже месото, да го топи в чесън.

Излапал вола до последното какалче, изпил цялата бъчвица бира.

— Хей, свате Науме, прибири огризките!

И изведнъж масата пропаднала, сякаш не била там — нито кокали, нито бъчвица се виждали. Андрей почакал, докато си отиде Педя човек-лакът брада, сетне излязъл иззад печката, престрашил се и извикал:

— Свате Науме, дай ми да ям!

И щом извикал, изневиделица се появила маса, върху нея какви ли не яденета, вино и медовина.

Андрей седнал до масата и рекъл:

— Свате Науме, седни, брате, до мене! Заедно ще ядем и пием.

Невидимият глас му отвърнал:

— Благодаря ти, добри човече! Толкова години служиш тук, прегоряла коричка не съм видял, а ти ме каниш на масата!

Гледа Андрей и се чуди: никой не се вижда, а сякаш някой омиа с метла гозбите от масата, вината и медовините сами се наливат в чашката. А чашката подскок, подскок, подскок...

Андрей се помолил:

— Свате Науме, покажи ми се!

— Не, мене никой не може да ме види, аз съм това — какво не знам.

— Свате Науме, искаш ли да служиш при мене?

— Защо да не искам. Виждам, че си добър човек.

Нахранили се и Андрей рекъл:

— Хайде, разтреби всичко и тръгвай с мене!

Излязъл Андрей от къщурката и се огледал:

— Свате Науме, тука ли си?

— Тука съм. Не бой се, няма да те оставя.

Стигнал Андрей до огнената река. Там го чакала жабата:

— Юначе, намери ли това — какво не знам?

— Намерих, бабке.

— Сядай върху мене!

Андрей отново седнал върху нея, жабата захванала да се надува, скокнала и го пренесла през огнената река.

Тогавата той благодарил на жабата и поел към своето царство.

Върви, върви, па се обърне:

— Свате Науме, тука ли си?

— Тука съм, не бой се, няма да те оставя.

Пътят бил дълъг.

— Ух — рекъл стрелецът, — здравата се уморих!

А сват Наум отвърнал:

— Защо не ми каза по-рано? Аз щях да те занеса бързо на мястото.

Силен вятър мигом грабнал Андрей и го понесъл — над планини и гори, над градове и села. Стигнали до морето.

Вятърът по едно време утихнал и Андрей почнал да се спуща над морето. Гледа — там, където шумели вълни, се появило островче; на островчето стои дворец със златен покрив, наоколо прекрасни градини... Сват Наум рекъл на Андрей:

— Почивай в двореца и поглеждай към морето. Оттук ще минат три търговски кораба. Повикай търговците и ги нагости. Гледай хубаво да се отсрамиш пред тях — те имат три чудни неща. Смени ме с тези чудни неща. Не се бой, аз ще се върна при тебе.

Минало що минало, откъм запад заплавали три кораба. Стопаните на корабите видели острова, на него двореца със златен покрив и прекрасните градини наоколо.

— Какво е туй чудо! — рекли те. — Толкова пъти сме плавали тук, нищо освен синьото море не сме видели. Хайде да спрем!

Трите кораба хвърлили котва, тримата търговци — стопани на корабите — седнали в една лека лодка и заплавали към острова. А Андрей-стрелеца ги посрещнал:

— Заповядайте, скъпи гости!

Търговците — стопани на корабите — вървят и се чудят: покривът на двореца като жар гори, по дърветата птици пеят, по пътеките чудни зверове скачат.

— Кажи, добри човече, кой построи това чудо невиджано?

— Моят слуга сват Наум го построи за една нощ.

Андрей завел гостите в къщи.

— Хей, свате Науме, сложи масата, дай ни да хапнем и пийнем!

Изневиделица се появила маса, а върху нея — вина и гозби, каквито ти душа иска. Търговците само ахкали.

— Добри човече — рекли те, — хайде да направим смяна! Отстъпи ни твоя слуга сват Наум, а вземи от нас срещу него, което щеш от нашите чудни неща.

— Защо да не направим смяна? А какви са вашите чудни неща?

Единият търговец извадил от пазвата си тояжка. Стига само да и кажеш: „Хайде, тояжке, наложи гърба на този човек!“ — и тояжката сама ще почне да го бие.

Вторият търговец извадил изпод дрехата си брадва, обърнал я с тъпата страна нагоре и брадвата сама започвала да удря: тупа-лупа — появил се кораб; тупа-лупа — още един.

Щом обърнал брадвата с тъпата страна надолу, корабите тозчас изчезнали — сякаш не са били там.

Третият търговец извадил от джоба си една свирка. Засвирил и се появила войска: конници и пехота с пушки и топове.

Търговецът засвирил с другия край на свирката и всичко изчезнало.

Обронил той глава на гърди и излязъл от града при синьото море.

Изведнъж, изневиделица долетяла сива гургулица, ударила се в земята и се превърнала на младата му жена.

Княгиня Мария разказала:

— Откакто ти напусна къщата ни, аз летя като сива гургулица по гори и горички. Царят праща три пъти стражите за мене, но те не ме намериха и изгориха къщурката.

Андрей рекъл:

— Свате Науме, не може ли да ни издигнеш дворец край синьото море?

— Защо да не може!

Не успели да се огледат и — дворецът готов. И такъв — чуден, по-хубав от царския.

А царят в това време отишъл на лов край синьото море и гледа — на онова място, където нямало нищо, сега се издигал дворец.

— Кой се е осмелил да строи на моя земя, без да ме пита?

Втурнали се бързоходци, всичко разузнали и доложили на царя, че този дворец е издигнат от Андрей-стрелеца и че той живее в него с младата си жена княгиня Мария.

Царят още повече се разгневил и пратил да узнаят: ходил ли е Андрей там — къде не знам и донесъл ли е това — какво не знам.

Бързоходците отново разузнали и доложили:

— Андрей-стрелеца ходил там — къде не знам, получил това — какво не знам.

Тогава царят съвсем се разлютил, заповядал да съберат войската, да отидат край морето, да разрушат двореца до основи, а Андрей-стрелеца и княгиня Мария да накажат с люта смърт.

Видял Андрей, че срещу него иде силна войска, грабнал бързо бравата и я обърнал с тъпата страна нагоре. Бравата тупа-лупа — и в морето се появил кораб; пак тупа-лупа — появил се друг кораб. Сто кораба заплували по синьото море.

Андрей извадил свирката, засвирил — и се появила войска: и конница, и пехота с топове и знамена.

Стрелецът заповядал да започне сражение. Музиката засвирила, барабаните забили, полковете потеглили. А от стоте кораба топовете обстрелвали столичния град.

Царят видял, че войската му бяга и се хвърлил да я спре. Тогава Андрей извадил тояжката:

— Хайде, тояжке, натупай този цар по гърба!

Тояжката сама тръгнала, натупала царя и го прогонила извън царството.

Тогава дошъл краят на сражението. Сипнал се народът от града и захванал да моли Андрей-стрелеца да вземе в ръцете си цялата държава.

Андрей се съгласил, поканил всички на угощение и заедно с княгиня Мария управлявали царството до дълбоки старини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.